F R I F A G B E V E G E L S E

Nr. 1 3. årgang 27. mars 1943

Kamerat!

Siden den norske fagorganisasjon ble slått ned og erobret av tyskerne og dens betalte leiesvenner i septemberdagene 1941, har arbeiderne inntatt en klart avvisende holdning overfor den offisielle fagorganisasjon. All nasistenes propaganda - enten den har vært lagt an som lokketoner eller som trusler - har vært spilt møve. Med landets overfallsmenn eller med de forrædere som solgte sin organisasjon på grunn av feighet og for ussel vinnings skyld, ville arbeidsfolket ikke gå på akkord. Alle forsøk på framstøt fra nasistisk hold er slått tilbake. De quisling gjennom alle sine kommissarer i fagorganisasjonen søkte å etablere sitt arbeidsfamband etter tysk mønster, møtte det en så spontan og omfattende motstand at planene gang etter gang måtte skrinlegges. Enda kraftigere var arbeidernes svar på forsøket å legalisere forræderstyret gjennom opprettelsen av et riksting i september i fjor. Den protestaksjon som da fant sted tok et slikt omfang at tyskerne for å opprettholde ro og orden måtte frata quisling og NS enhver fullmakt til å handle på egen hånd og innkallelsen av rikstinget ble stillet i bero.

I forbindelse med den arbeidsmobilisering som nå finner sted, søker imidlertid nasistene å blåse liv i den isolerte og hendøende fagorganisasjon. I sin tale 9. mars bebudet den kommissariske formann i A.F.L. at fagforbundene skulle tildeles betydelige oppgaver innenfor rammen av den "nasjonale arbeidsinnsats" og senere er det kommet ytterligere ting fram som viser at arbeidernes tidligere organisasjon skal utnyttes i denne uhørte, folkerettsstridige mobilisering av arbeiderklassen og hele vårt folk til innsats for fiendens krigsmål. Overfor denne nye trussel vil selvsagt kampen mot den nasifiserte fagorganisasjon og nasikommissarene bli ytterligere skjerpet.

Det er nødvendig i denne situasjon å peke på en viss svakhet og undfallenhet som stadig gjør seg gjeldende. Innenfor fagorganisasjonen sitter det ennå igjen tillitsmenn i fastlønte stillinger som ikke har gjort det ringeste forsøk på å komme ut av den uverdige stilling de befinner seg i . Vi kritiserer ikke dem som på tross av avskjedssøknader hårdnakket blir holdt fast av nasistene og som bare nødt og tvunget gir det utseende av å utføre sitt arbeid. Dette er heldigvis de fleste og de nærer samme forakt som den øvrige arbeiderklasse for de tillitsmenn som bærer kappen på begge skuldre og fortsatt teller på knappene av hensyn til sin egen sikkerhet og velbefinnende. Det er også nødvendig å peke på at alle møter som innkalles av de nasistiske instanser i fagorganisasjon fortsatt er boikottet. Når det på nytt må gjøres opmerksom på en så selvfølgelig sak, skyldes det at en del av arbeidernes tillitsmenn innenfor fagforeningene møtte fram til det møte samorganisasjonen i Oslo sammenkalte 9. mars og hvor Odd Fossum bebudet de nye anslag som nå skal settes i verk mot arbeidernes rettigheter i forbindelse med arbeidsmobiliseringen. De tillitsmenn som møtte fram til dette møte undskyldte seg med at der i innkallelsen var pålagt møteplikt. Det foreligger ingen forordning som inneholder noe om en slik møteplikt. Men selv om det er forbundet med en viss personlig risiko, kreves det i dag av hver enkelt at han opptrer rakrygget og uforferdet og ikke et øyeblikk innlater seg på kompromiss med forræderne. Husk at den dagen kommer da enhver må stå til ansvar for sine handlinger i den kampens tid vi nå gjennomlever. Da vil det spørres om hvor du sto, hvilke møter du deltok i, og hvilken innsats du gjorde for saken og for dine kamerater!

Den norske arbeiderklasse har under hele frihetskampen båret sin del av byrdene og forsvart sin del av fronten med heder. Tallrike av våre kamerater har stupt på post, tusener andre er kastet i Gestapos fengsler og konsentrasjonsleire. Men ingen overgrep og ingen terrer har kunnet demme opp for vår kamp mot overfallsmenn og forrædere. Når den nasistiske fagorganisasjon i den nærmeste tid på nytt kommer i forgrunnen som tyskernes redskap i undertrykkelsen av arbeiderklassen og folket, så skal det merkes at vår kampmoral er like god og viljen til aktiv innsats mer levende enn noensinne. Den slapphet som enkelte har vist skal tifoll oppveies av en ubendig vilje til skjerpet kampinnsats fra hele arbeidsfolkets side mot den nasistiske fagorganisasjon og dens virkelige ledere - de tyske overfallsmenn.

NORGES INDUSTRIFORBUND
er nå blitt nyordnet. President og arbeidsutvalg er avsatt. Den 74 årige kommissar i De-No-Fa, Dietrich Hildisch, er innsatt som president. Direktø. Alex.Christiansen, Oslo,ingeniør Sigurd Keim, Porsgrunn, disponent Hermann Werner, Oslo, direktør Emil Knudsen,Oslo, direktør Harald Scholz,Bergen og direktør T.Hillingland, Oslo utgjør det nye arbeidsutvalg. Samtlige er medlemmer av NS. Forbundets hovedstyre er redusert til å være "et råd for presidenten" som skal lede forbundet "etter eget omdømme". Som ny direktør i forbundet er ansatt ingeniør Adolf S. Giertsen.
Dermed er Indusrtiforbundet kommet i samme situasjon som fagorganisasjonen og den lange kamp for å bevare forbundet til ivaretagelse av næringsens interesser uten inngrep fra nasistisk hold, er avsluttet.
1 mai 1942 fremsatte NS ombudsmann for næringslivet, direktør Whist krav om at NS-mannen advokat Chr. Apenes fra Trondheim skulle ansettes som direktør i Norges Industriforbund. Dette brev ble enstemmig avslått av hovedstyret, som alle truet med å nedlegge sine hverv hvis kravet ble opprettholdt. NS måtte da bite i det sure eple og ansettelsen av Apenes fallt bort.
1 september 1942 gikk medlemmene av Norges Industriforbund sammen med de organiserte arbeidere og representanter for en rekke andre næringsorganisasjoner til en omfattende protestaksjon mot planene om opprettelsen av quislings riksting. Næringsorganisasjonens aksjon førte til at det ble truet med å skyte presidenten og arbeidsutvalgets medlemmer hvis ikke utmeldingsskrivene ble tilbakekallt. Overfor denne trussel fant medlemmene - på samme måte som medlemmene av andre organisasjoner - å måtte bøye seg. Men hermed var det naturligvis ikke på noen måte inntrådt noen forandring i deres oppfatning.
Dette vil nå vise seg. Norges industridrivende vil ikke lenger betrakte "Norges Industriforbund" som sin organisasjon. Ingen sak vil bli forelagt forbundet, ingen vil innfinne seg på dets møter. Hva nasistene vil få er et apparat uten liv, uten kontakt med den næring som forbundet skulle representere. Hvor nasistene viser seg blir nordmennene borte.

- V -

ARBEIDSMOBILISERINGEN
har ikke noe å gjøre med sikringen av våre forsyninger. Allerede i slutten av mai 1941 ble det gitt en forordning som ga anledning til å skrive ut folk til jordbruks- og skogsarbeid. Ved hjelp av denne forordning ble det i fjor skaffet nok ufaglært arbeidskraft. Øvete arbeidere til jord- og skogbruket var det imidlertid ikke mulig å få overført fra de tyske anleggene, da tyskerne nektet å gi dem fri.
Det ble i fjor hugget 1.300.000 favner ved, ca. 300.000 favner ble levert til forbrukerne, 800.000 favner ble fraktet fram til vei eller jernbane, men vanskelighetene med hensyn til drivstoff m.v. gjorde det umulig å få brenslet fram til forbruksstedene. Ca. 200.000 favner ligger igjen i skogene. Brensel-situasjonen ville altså ikke bli lettere, selv om det ved hjelp av arbeids-mobiliseringen ble sendt flere folk på vedhugst.
Hensikten med arbeidsmobiliseringen er utelukkende å frigjøre ny arbeidskraft som kan settes inn på de tyske militære anlegg og i den krigsviktige industri. Det er mot denne folkerettstridige tvangsmobilisering i fiendens tjeneste det norske folk reiser seg til protest og motstand.

- V -

SAMLING AV DE FRIE FRANSKE KREFTER.
Det har vakt stor tilfredshet hos alle undertrykte folk at det omsider er lykkes åetablere et samarbeid mellom høykommissæren for fransk Nord-Afrika, general Giraud og lederen av den franske nasjonalkomitéi London, general de Gaulle. Det vakte stor forundring og forstemthet at de gamle Vichy-embetsmenn fikk fortsette uhindret etter den allierte aksjon i Nord-Afrika. En del av de er jo etterhvert blitt skiftet ut og det er godt håp om en enhetlig opprydning innenfor den gamle franske administrasjon som var meget fascistisk betonet, nå da det er sluttet overenskomst mellom Giraud og de Gaulle. En slik opprydning vil også skape klare linjer og virke som en mektig stimulans i den heroiske frigjøringsstrid som i dag utkjempes i det undertrykte Frankrike.

- V -

BØDLER SØKES!

Et opprop fra Judas Lies departement rettes det formelige bønnrop til den norske ungdommen om å melde seg til tjeneste i politietaten. "Gjør din arbeidsinnsats som politimann", heter det, politiet har mange og store oppgaver å løse og trenger dyktige folk. . . Polititjenesten er et typisk mannfolkarbeid. Det er derfor viktig at den som skal bli politimann har god helse og er kraftig bygget. . . . Enhver velbygget ungdom med lyst til sport og trening, til arbeid som også kan by på spenning og opplevelser. . . . ,har i dag veien åpen for opptagelse i politiet". Det opplyses videre at betingelsene er gunstige: "Ikke bare er undervisningen utgiftsfri og oppholdet fritt, men aspiranten får fra første dag politikonstabels lønn", og det føyes triumferende til at "det er ikke hvor som helst en får full lønn for å ta imot kunnskaper og for å skaffe seg kvalifikasjoner."

Dette typiske godtkjøpsopprop viser tydelig at rekrutteringen til nasistenes politi har sviktet. Til tross for den kraftige tilgang av NS-medlemmer, har avgangen av de mange gode nordmenn som fantes og finnes i politietaten vært så stor, at behovet etter nye folk som kan være med i bøddeltjenesten overfor sine landsmenn, er skrikende. Det er selvsagt ikke nødvendig å advare den norske ungdommen mot å bite på slike stinkende agn. Bortsett fra de forbryterspirer fra N S-hold som har rekruttert politiet i den senere tid, er det ingen nordmenn som vil være med å gjøre "mannfolkarbeid" - d.v.s. drive forfølgelse og tortur overfor sine egne landsmenn.

- V -

K R I G E N S G A N G.

TO TALER. Sist søndag ble der holdt to storpolitiske taler som forteller ikke så ganske lite om den nåværende krigssituasjon. I Berlin talte Hitler på de falnes dag, og noen timer senere talte premierminister Churchill i London om problemene etter krigen. Bakgrunnen for Hitlers tale var først og fremst å ta livet av alle de rykter som har vært i omløp om hans person. Sist han talte var den 8. november i fjor, og siden årsskifte har han latt en rekke høve gå fra seg uten å la sin stemme høres. Hans forrige tale var en såkalt stor tale som var preget av hans vanlige voldsomme utfall. Talen denne gang inneholdt intet nytt. Det var en livløs og død opplesning av et manuskript som stod på i 12 minutter. En satt tilbake med det inntrykk at det var en nedbrutt mann som talte. Talen kunne ikke unngå å virke nedslående på tyskerne og oppmuntrende på motstanderne. - Churchill har nettop vært angrepet av lungebetendelse, men talen ble framført med vanlig kraft og vitalitet. Det var første gang den britiske statsminister beskjeftiget seg med etterkrigstidens problemer. Så lenge engelskmennene kjempet en desperat kamp for landets eksistens var det ingen som hadde tid til å tenke på framtiden. Etter som krigssituasjonen langsomt har bedret seg har framtidsproblemene fått en stadig bredere plass i det frodige engelske offentlige ordskifte. Churchills tale var først og fremst et innlegg i denne debatt. Han frarådet at en på det nåværende tidspunkt diskuterte detaljer. Det gjaldt fram for alt å stå enig om krigsanstrengelsene. Hele talen var gjennomsyret av sterk seiersvisshet, men han hadde ingen tro på at krigen kunne være slutt før i 1944 muligens før i 1945.

TUNIS. Det avgjørende slag om Tunis er igang. Det var Churchill som kom med denne meddelelsen i slutten av sin tale søndag. Etter kraftig artilleriild og heftige flyangrep gikk den 8.arméen til angrep på Mareth-linjen lørdag. Alt om onsdag i forrige uke satte den 5.amerikanske arméunder general Clark og franske styrker under general Girauds seg i bevegelse i Midt-Tunis. Gafsa ble tatt samme dag og dagen etter nådde framskutte patruljer El Guetta litt lenger sydøst. Hovedstyrkene fortsatte langs jernbanen mot havet og erobret Sened og den viktige byen Maknassi ca. 65 km. fra kysten. Dermed står Mareth-linjen i fare for å bli avskåret fra det øvrige Tunis og Rommel kan komme i en overmåte vanskelig stilling. Litt lenger nord rykker andre avdelinger fram fra Sbeitla og Kasserine. Disse styrker har antagelig Triaga vest for Sfax som mål. Men det mest avgjørende framstøt er selvsagt det som Montgomery foretar frontalt mot Mareth-linjen. I løpet av de 3 første døgn har de engelske tropper trengt inn i selve festningssystemet. Særlig ute ved kysten på den østre fløy har de engelske angrep vært harde. Inntil tirsdag hadde engelskmennene tatt over 2000 fanger. I de to siste døgn har tyskerne satt inn flere harde motstøt og kampene bølger nå fram og tilbake. En må vente at kampene

vil bli voldsomme. Rommels retrettmuligheter har nå nådd sin ytterste grense: tyskerne må kjempe enten de vil eller ei. Den transportflåte aksemaktene har til sin rådighet i Middelhavet er altfor liten til at den kan gjennomføre en omfattende evakuering av aksetroppene i Tunis.

RUSSLAND. Russerne fortsetter sine energiske anstrengelser i Leningradavsnittet og i området ved Ilmensjøen. Særlig sør for Ladogasjøen er kampene voldsomme. En rekke befestede stillinger er tatt og flere bebodde strøk er tilbakeerobret. Meldinger fra Stockholm forteller at tyskerne er meget engstlige for utviklingen på nordfronten. De har i den senere tid foretatt omfattende befestningsarbeider i Estland og Lettland. I sitt dobbeltframstøt mot Smolensk har russerne hatt ytterligere framgang. Byen Durovo på jernbanelinjen fra Vjasma er inntatt og Jartsevo lenger vest er sterkt truet. I området vest for Kursk foretar tyskerne motangrep uten at de har oppnådd resultater. Lørdag evakuerte russerne Bjelgorod, men stort sett er det tyske stormløp mot Donetzlinjen stoppet opp. Hardest har kampene vært ved den viktige byen Tsjugujev som ligger ved Donetz. Byen er stadig på russiske hender. - En må nå vente en rolig periode på det meste av Østfronten. Vårbløyta eter seg stadig lenger nordover og umuliggjør større kamper. (avsluttet den 24. mars)

- V -

I SIN UNDERTRYKKELSESPOLITIKK
overfor vårt folk svinger tyskerne stadig oftere sultepisken for å nå sine hensikter. De vet at mer effektivt enn væpnet vakthold er det å frata dem som motsetter seg de tyske og nasistiske forordninger muligheten for livberging. Den sosiale interesse som nasistene alltid ynder å vifte med overfor arbeiderne, karakteriseres best ved den særstilling arbeiderne ble stillet i ved innføringen av den nye rasjoneringsordning. Istedet for som normalt å få utlevert rasjoneringskort for 3 måneder, blir kortene på smør,brød,sukker etc, bare utstedt for en uke ad gangen til arbeiderne i industrien. Derved mener tyskerne å ha fratatt arbeiderne enhver mulighet for selvhevdelse og i virkeligheten betyr denne nyordning en faktisk gjeninnføring av det middelalderske stavnsbåndet.

Overfor de nordmenn som for sin patriotiske holdning er arrestert av Gestapo og nå i stort antall satt inn i tvangsarbeid i Tyskland og tysk okkuperte områder, er metodene enda mer brutale. Disse landsmenn er helt berøvet adgangen til selv å foreta sine matinnkjøp, men får hver dag aller nådigst utlevert det absolutte minimum ernæringsmidler til livets opphold.

Den faktiske innføring av stavnsbåndet og livegenskapet som således er gjort gjeldende for industriarbeiderne og våre deporterte landsmenn, skal nå utvides til å omfatte hele folket. I forbindelse med registreringen av arbeidskraft,ble det gitt beskjed om at det kvitteringsbevis en får utlevert, når registreringsskjemaet er innsendt til arbeidsformidlingen, skulle forevises før en får tildelt nye rasjoneringskort.

Mot alle disse tvangsbestemmelser og denne fullstendige umyndiggjøring er det hele folket har reist seg til motstand. Selv om vi er bundet på hender og føtter, så vet vi at et enig og samlet folk kan legge tusener av hindringer i veien for gjennomførelsen av fiendens planer. Derfor skjerpes også arbeidernes kamp mot lenker, bånd og tvang og parolen vi samles under er som alltid

F R I F A G B E V E G E L S E